

daværende Ordfører, det ærede Medlem for Randers Amts 4de Valgkreds (Neergaard), gjorde da ubeførlig Rede for sin Stilling til disse Spørgsmaal og udtalte, at man, hvis man stemte for disse Bevillingsposter, vilde paadrage sig Medansvaret for Fuldførelsen af det provisoriske Fæstningsbyggeri, hvorfor han raadete til at udstemme dem. Disse Udtalelser kan jeg fuldstændig slutte mig til. Disse Udgifter kan jeg paa ingen Maade forsvare at godkende, og jeg gaar derfor ogsaa med til sammen med Flertallet at indstille dem til ikke at kunne passere.

Ordføreren (Oscar Hansen): Til det ærede Medlem for Skanderborg Amts 4de Valgkreds (Kr. Sorgenfen) maa jeg sige, at lige saa meget som Udvalgets Flertal hele Vinteren igennem har kunnet glæde sig ved at tælle det ærede Medlem blandt sig, lige saa meget beklage vi, at det ærede Medlem har maattet give en særskilt Betænkning; det ærede Medlem følger os jo med Henhyn til Dechargen. Men jeg maa dog gøre opmærksom paa, at naar Hr. Estrup fik sine Bevillinger forkastede her i Tinget, skaffede han sig en, som han mente, lovlig Grund for Afholdelsen af almindelige Udgifter, nemlig Provisoriet. Det nuværende Ministerium har derimod ikke en Gang gjort sig den Ulejlighed for disse Udgiftsposters Bedkommende. Og det, at Udgifterne ere optagne paa Tillægsbevillingsforslaget er dog ikke ganske det samme som, at de ere hjemlede ved en eller anden Art af den Slags, som enten Højre alene mene er god, eller som baade Højre og Venstre mener er god. Naar det ærede Medlem nu imidlertid sluttede med, at den daværende Ordfører, det ærede Medlem for Hornslet (Neergaard), tror jeg nok det var, udtalte, at hvis det forligsgørende Venstre havde stemt for disse Bevillinger til dette Ministerium, havde man gjort sig medansvarlig for Fæstningsbyggeriet, saa siger jeg: Ja, det havde man; men der skulde dog i den givne Situation en utrolig Mangel paa mandigt Mod til ikke at gøre det. Det er dette, jeg har paataalt i Dag, at man er gaaet hen og har sagt til Ministeriet: Disse Penge skulle udgives; men I maa gøre det ulovligen; vi kunde vel nok gøre det lovligt for eder, fordi vi ere Flertal, men vi ville det ikke, men derfor kunne vi være lige gode Bønder, der kæmpe for vort Lands og Riges Fremtid. Det er det, jeg har paataalt, at det er vanskeligt at forstaa, at det forligsgørende Venstre vilde gøre det, og det er mindst lige saa vanskeligt at forstaa, at der findes en Kreds af Mænd her i Landet, som paa saadanne Betingelser

ville overtage Ministerportefeuillen, særlig naar denne Kreds af Mænd ikke paa nogen som helst Maade ville have Udseende af at være provisorisk færdede. Det er usforstaaeligt, at disse Mænd ikke sagde til de forligsgørende Parter: vi ville gaa ind paa at tilvejebringe Forhandling mellem Folketing og Landsting — det er jo Forhandling mellem disse to, der er det nuværende Ministeriums Hovednerve — men ville have ren Grund under Fødderne. Det havde været, hvad jeg vilde kalde, en mandig Stilling. Derfor kan jeg ikke nægte, at det kunde interessere mig meget at faa en Besledning fra den højtærede Konseilspræsident til Forstaaelsen af disse ujemlede Udgiftsposter. Den højtærede Finansminister sagde ogsaa, at Ministeriet var kontraktmæssig bunden til de fleste af disse Poster; men desto lettere vilde det ogsaa have været for de forligsgørende Parter at bevilge dem og gøre sin Stilling paa dette Punkt ren og sige, at det var Grundbetingelsen for Forliget at skaffe rent Bord først. Men det er ikke alle disse Udgifter, der ere kontraktmæssig bundne; der er nogle, som ikke ere det, og som i hvert Fald komme ind under en noget anden Synsvinkel end den, den højtærede Minister mente at kunne se dem under. Og selv om de havde været kontraktmæssig bundne, tør jeg dog ikke fuldstændig slutte mig til den Opfattelse af mine Ord, som den højtærede Minister gjorde gældende. Men faktisk er det altsaa, at det nuværende Ministerium havde modtaget Mandat til at føre Landet frem paa en rolig og lovlig Vej under den Forudsætning, at det skulde begynde paa en ulovlig Maade. I øvrigt maa jeg takke den højtærede Finansminister for de faldne Udtalelser. Der er kun enkelte, der give mig Anledning til videre Drøftelse, nemlig den højtærede Finansministers Bemærkning om, at der var faldet en Overrets- eller Hof- og Stadsretsdom vedrørende de to Officerers Pensjonsforhold. Ja, jeg maa dertil sige, at der er faldet en Hof- og Stadsretsdom desangaaende; men jeg vil spørge — og saaledes spurgtes der den højtærede Minister i Landstinget, uden at der mig bevidst kom Svar paa dette Spørgsmaal — hvorledes er Sagen ført fra Ministeriets Side? Er Sagen ført saaledes, at Ministeriet har hævdet, at der fandtes ikke noget saadant lovmæssigt Embede, for hvilket man var forpligtet til at give Pension, eller hvad har Ministeriets Sagfører i Retten hævdet angaaende dette Spørgsmaal, og hvorfor har Ministeriet ikke bragt Sagen frem for Højesteret og der ladet sin Sagfører indhente, hvad der maaste var forsømt ved